

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ’ ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 9ο • Αρ. φύλλου 34 • Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2013 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

ΟΙΚΟΠΕΔΑ

Η αύξηση του πληθυσμού του Μαρτίνου “κλειδί” για την ανάκαμψή του.
Πρέπει να φέρουμε πίσω τον κόσμο του Μαρτίνου.
Η Δημογραφική σμίκρυνση τρέχει τόσο γρήγορα που σε λίγα χρόνια θα είμαστε χωριό γερόντων.

ΤΟ ΒΗΜΑ

του Δήμου Λοκρών, της Δημοτικής Κοινότητας Μαρτίνου,
της Τοπικής Κοινότητας Λάρυμνας

ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Η Ο.Ε. αφού έλαβε υπόψη τις διατάξεις του ΑΡΘ. 192 του Π.Δ. 270/81 και του Ν. 3463/2006 και το πρακτικό δημοπρασίας έκανε διαλογική συζήτηση και

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

Α) απορρίπτει την ένσταση του Κου Άγγελου Κερφύλια του Δημητρίου με την αιτιολογία ότι ο Κος Τούμπης Αθανάσιος έχει κάνει αίτηση προς το Δ.Σ. το οποίο με την 12/205/2013 αποφάσισε για διαγραφή ποσού από λανθασμένη χρέωση φόρου 2% από στοιχεία που είχε δώσει η ΔΟΥ Αταλάντης ,
Β) Εγκρίνει τα πρακτικά της φανεράς πλειοδοτικής δημοπρασίας και κατακυρώνει το αποτέλεσμα αυτής για την εκμίσθωση του Δημοτικού Αναψυκτηρίου 60 τ.μ. που βρίσκεται στην θέση Ανεμόμυλος στη Δ.Κ. Μαρτίνου του Δήμου Λοκρών, σύμφωνα με την οποία μισθωτής αναδικνύεται ο Κος Τούμπης Αθανάσιος με ποσό 2.300,00€ ετησίως για (4) τέσσερα χρόνια,
Γ) εξουσιοδοτεί τον κ. Δήμαρχο για την υπογραφή της Σύμβασης.

ΝΕΡΟ: ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΝΕΡΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

αναλυτικά

εργαστήρια

αθηνών α.ε

Εργαστηριακές Αναλύσεις, Μελέτες - Εφαρμογές

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΑΝΑΛΥΣΗΣ

Αρ. Πιστοποιητικού : 13-0847-003-0240-01

Ημ/νία Έκδοσης : 13/09/2013

Αρ. Έκδοσης : 1

Δοκιμές

Αρ. Πιστ. 102

Λεωφ. Βασ. Σοφίας 104 • Αθήνα 115 27

Υποκατάστημα: Ελ. Βενιζέλου 127 • Ν. Ιωνία 142 32

Τηλ: +30 210 7470500-502 • Φαξ: +30 210 7470501 • email: watemet@ergastria.gr • website: www.ergastria.gr

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΕΛΑΤΗ

ΔΗΜΟΣ ΛΟΚΡΩΝ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ, 35200, ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Υπεύθυνος δειγματοληψίας

ΠΕΛΑΤΗΣ

Ημ/νία δειγματοληψίας

09/09/2013

Ημ/νία παραλαβής

10/09/2013

Κωδικός δείγματος

23370240

Κατάσταση παραλαβής

ΚΑΝΟΝΙΚΗ

Ταυτότητα δείγματος

ΝΕΡΟ ΑΠΟ ΔΙΚΤΥΟ ΥΔΡΕΥΣΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

Παράμετρος	Μέθοδος	Μονάδα	Παραμετρική Τιμή	Αποτέλεσμα
Αερόβιοι Μικροοργανισμοί στους 22°C	ISO 6222:1999	cfu/ml	Άνευ μεταβολής	0
Αερόβιοι Μικροοργανισμοί στους 37°C	ISO 6222:1999	cfu/ml	Άνευ μεταβολής	0
Κολοβακτηριοειδή	ISO 9308-1:2000/Cor1:2007	cfu/100ml	0	0
Escherichia coli	ISO 9308-1:2000/Cor1:2007	cfu/100ml	0	0
Intestinal Enterococci	ISO 7899-2:2000	cfu/100ml	0	0
Συγκέντρωση ιόντων υδρογόνου (pH) - 25°C	ISO 10523:2008	pH units	6.5 - 9.5	7.4
Ηλεκτρική Αγωγιμότητα - 25°C	ISO 7888:1995	μS/cm	< 2500	736
Θολότητα	ISO 7027:1999	FNU	-	0.21
Χρώμα	ΕΛΟΤ EN ISO 7887	mg/l Pt	-	<5
Οσμή	Οργανοληπτικά (*)	-	-	Αποδεκτή
Γεύση	Οργανοληπτικά (*)	-	-	Αποδεκτή
Αμμώνιο (NH4)	ISO 7150-1:1984	mg/l	< 0.5	<0.03

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Η ημερομηνία και η ώρα δειγματοληψίας, ο δειγματολήπτης καθώς και τα σημεία δειγματοληψίας είναι κατά δήλωση του πελάτη.

2. Οι τιμές των αποτελεσμάτων για το δείγμα με κωδικό αριθμό δείγματος 23370240 του παρόντος πιστοποιητικού, είναι εντός των ορίων που καθορίζονται στην Κοινή Υπουργική Απόφαση Υ2/2600/2001 (ΦΕΚ 892/Β/11-07-2001), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει μέχρι σήμερα.

3. Τα αποτελέσματα των αναλύσεων σχετίζονται μόνο με τα δείγματα και τις παραμέτρους που αναλύθηκαν και δεν αφορούν στη συνολική ποιότητα του νερού, οι παράμετροι του οποίου πρέπει να είναι σύμφωνες με όλες εκείνες που προβλέπονται από την Κοινή Υπουργική Απόφαση Υ2/2600/2001 (ΦΕΚ 892/Β/11-07-2001), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει μέχρι σήμερα.

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΟΔΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΒΑΡΕΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΑΠ' ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΚΥΡΙΕ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗ ΕΛΕΟΣ....

Ο Σύλλογός μας με ομόφωνη απόφαση έστειλε την παρακάτω επιστολή στους εμπλεκόμενους φορείς όχι σαν απειλή αλλά ελπίζοντας ότι θα την λάβουν σοβαρά υπόψη τους γιατί ο κόμπος έχει φτάσει στο χτένι και δεν ευθύνεται το Μαρτίνο γι' αυτό.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΑΡΤΙΝΑΙΩΝ "ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ"

Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
10680 Αθήνα
ΑΦΜ 99982875
Web: www.martino.gr
e-mail: aias@martino.gr

Μαρτίνο 6/8/2013

ΠΡΟΣ
Περιφερειάρχη Στερεάς Ελλάδος
Κο Κλέαρχο Περγαντά

ΘΕΜΑ: ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΟΔΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

Αξιότιμε κύριε Περιφερειάρχη,

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου των εν Αθήναις και απανταχού Μαρτιναίων "ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ" διερμηνεύοντας τα αισθήματα αγανάκτησης όλων των Μαρτιναίων

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ

για το έργο της περιφερειακής οδού που για περισσότερα από τέσσερα χρόνια καρκινοβατεί με συνέπεια την κίνηση όλων των οχημάτων και ειδικά τα βαριά φορτηγά με επικίνδυνα φορτία (προπάνιο, οξυγόνο) προς την Λάρυμνα- Λάρκο να γίνεται απ'το κέντρο του Μαρτίνου.

Κύριε περιφερειάρχη,
Χωρίς ίχνος εχθρότητας ή προκατάληψης προς το πρόσωπό σας αλλά με αρκετή απογοήτευση και με την ελπίδα ότι η περιφερειακή οδός που έχει συσσωρεύσει εδώ και αρκετά χρόνια τις βλασφημίες των Μαρτιναίων, μέχρι στις αρχές του χειμώνα να έχει ολοκληρωθεί.

Το θανατηφόρο ατύχημα μέσα στο Μαρτίνο από νταλικά είναι θέμα χρόνου.

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που έστειλαν τη συνδρομή τους για το 2012. Παρακαλούμε όσους δεν την έχουν στείλει να τη στείλουν μαζί με τη συνδρομή του 2013 για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η λειτουργία του Συλλόγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 2013: 10€
ΛΟΓ/ΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: ALPHA BANK 298002320000670
IBAN: GR6001402980298002320000670 , BIC: CRBAGRAA
ή στα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου

ΠΕΝΘΗ

Το Σάββατο 24 Αυγούστου 2013 έφυγε από κοντά μας η Ζαφείρα Στεφάνου, ένας δικός μας άνθρωπος. Ήταν η γυναίκα που χαϊρόσουν να την βλέπεις, να την ακούς, αλλά κυρίως παραδειγματιζόσουν από το ήθος και την προσωπικότητα της. Ζούσε μετά την συνταξιοδότησή της στο Μαρτίνο χωρίς να ενοχλεί κανέναν,διακριτική, ευγενής,χαρισματική,φιλική αλλά και απόμακρη. Επαναστατική με το δικό της τρόπο, με τις δικές της σκέψεις. Άνθρωπος των λίγων λόγων, των πολλών σκέψεων και προβληματισμών. Μυστικό της όπλο η δύναμη του πνεύματος. Ο σύλλογός μας είχε την αρωγή της και η εφημερίδα “Αίας ο Λοκρός” τα κείμενα της. Η εφημερίδα μας χάνει μια συνεργάτιδα, και ο σύλλογός μας μία φίλη. Ας είναι ελαφρύ το Μαρτιναίικο χώμα που την σκεπάζει. Ο Σύλλογος των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων “Αίας ο Λοκρός” εκφράζει τα βαθιά του συλλυπητήρια στους οικείους της.

ΤΟ Δ.Σ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΔΩΡΕΕΣ

Δεχόμαστε ευχαρίστως δωρεές που ενισχύουν τις δραστηριότητες του Συλλόγου μας. Μπορείτε να καταθέσετε τη δωρεά σας στο λογαριασμό μας στην

ALPHA BANK Νο 298002320000670
IBAN GR6001402980298002320000670
BIC: CRBAGRAA

ΠΛΗΡΩΣΑΝ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ:

Για τους μήνες ΙΟΥΛΙΟ-ΑΥΓΟΥΣΤΟ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 2013 έγιναν οι παρακάτω καταθέσεις:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ	100€
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΑΓΚΙΚΑ	30€
ΜΑΧΗ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗ στη μνήμη Αναστασίας & Κων/νου Κούρου	25€
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΕΠΕΡΑΣ	25€
ΖΑΦΕΙΡΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ	20€
ΕΛΕΝΗ ΜΠΡΕΚΟΥΛΑΚΗ	20€
ΕΛΕΝΗ ΚΕΡΦΥΛΙΑ	10€
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΔΗΜΑΚΗΣ	10€
ΚΑΤΙΝΑ ΓΚΡΙΤΖΑΠΗ-ΚΟΤΑΡΗ	10€

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση
Ιδιοκτησία:
Σύλλογος των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων
“ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”
Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
Αθήνα 10680
Α.Φ.Μ. 9998-2875
Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών
web site: www.martino.gr
e-mail: aias@martino.gr
Εκδότης:
Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:
Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6936028298 - 6945818191

Διευθυντής
Θωμάς Γ. Καραμέρης
Ι. Δροσοπούλου 237, Αθήνα
Τηλ.: 6976006224
Συντάσσεται με τη βοήθεια των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:
Τσουλουχάς Γιώργος
Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100
Τηλ.: 6932146695
e-mail: tsoulouhas@gmail.com
www.justhost.gr

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις του υπογράφοντα.
Κείμενα - επιστολές υβριστικού περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΟΔΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΥ
ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΒΑΡΕΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΠ' ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ
ΚΥΡΙΕ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗ ΕΛΕΟΣ....

Συνέχεια από τη σελ. 1

Κλείνοντας ευελπιστούμε ότι μέσω αυτής της διαμαρτυρίας θα δείτε το πρόβλημα και ο σύλλογός μας δεν θα χρειαστεί να αντιδράσει με κινητοποιήσεις των κατοίκων ή άλλου είδους ενέργειες.

Με εκτίμηση για το Δ.Σ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΚΟΥΡΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΘΩΜΑΣ Γ. ΚΑΡΑΜΕΡΗΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ: Αντιπεριφερειάρχη φθιώτιδας
Κο Θωμά Στάϊκο
Δήμο Λοκρών Δήμαρχο
Κο Νίκο Λιόλιο
Αντιδήμαρχο Δήμου Λοκρών
Κο Χρήστο Μπώκο
Δημοτική κοινότητα Μαρτίνου Πρόεδρο
Κα Σπυριδούλα Γιάγκου

ΤΟ ΒΗΜΑ
του Δήμου Λοκρών, της Δημοτικής Κοινότητας Μαρτίνου,
της Τοπικής Κοινότητας Λάρυμνας

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΝΑΛΗΨΗΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΣ ΑΠΟ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΟΠΟΥΝΤΙΩΝ ΕΤΟΥΣ 2010 ΓΙΑ ΑΠΟΠΛΗΡΩΜΗ ΤΟ 2013
Ημ/νία 15-7-2013

Εγκρίνουμε τη δέσμευση πίστωσης ύψους είκοσι τέσσερις χιλιάδες τετρακόσια σαράντα ένα ευρώ και τριάντα πέντε λεπτά (24.441,35) σε βάρος του ΚΑ 30.7323.0058 του προ-ϋπολογισμού οικονομικού έτους 2013 Δαπάνη για την αποκατάσταση οδού - ασφαλτό-στρωση – κρασπέδωση από Δημάκη έως Ρούση.
Εγκρίνουμε τη δέσμευση πίστωσης ύψους ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΟΓΔΟΝΤΑ ΕΠΤΑ ευρώ και ΟΚΤΩ ΛΕΠΤΑ (62.587,08) σε βάρος του ΚΑ 30.7322,0004 του προϋπολογισμού οικονομικού έτους 2013 Δαπάνη για την αξιοποίηση πλατείας Ειρήνης ΔΔ. ΜΑΡΤΙΝΟΥ Δήμου Οπουντίων.

ΛΥΚΕΙΟ ΜΑΡΤΙΝΟΥ - ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ ΣΕ ΑΕΙ-ΤΕΙ

1. ΒΟΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ (ΚΑΛΑΜΑΤΑ) - ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΕΙ ΠΕΛ/ΝΗΣΟΥ
2. ΓΑΡΔΙΚΙΩΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΩ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ (ΠΑΤΡΑ) ΠΑΝ ΠΑΤΡΩΝ
3. ΔΗΜΑΚΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑΣ & ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ (ΜΑΡΟΥΣΙ) - ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΑΣΠΑΙΤΕ
4. ΔΟΥΔΟΥΜΗΣ ΘΩΜΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑΣ & ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ (ΜΑΡΟΥΣΙ) - ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑΣ ΑΣΠΑΙΤΕ
5. ΜΑΛΕΡΔΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΩΝ ΓΕΩΠΟΝΩΝ (ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ) (ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ:1. ΦΥΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ 2. ΖΩΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ 3.ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ) ΤΕΙ ΘΕΣ/ΚΗΣ
6. ΜΠΑΤΣΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ (ΗΡΑΚΛΕΙΟ) ΠΑΝ ΚΡΗΤΗΣ
7. ΡΟΥΣΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΡΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ (ΡΕΘΥΜΝΟ) ΠΑΝ ΚΡΗΤΗΣ
8. ΤΖΟΥΤΖΟΥΡΑΚΟΥ ΖΑΦΕΙΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΡΙΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ (ΚΟΖΑΝΗ) (ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ:1. ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ 2. ΜΑΡΚΕΤΙΝΓΚ) ΤΕΙ ΔΥΤ ΜΑΚ/ΝΙΑΣ
9. ΤΣΙΓΚΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΩΝ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ (ΣΑΜΟΣ) ΠΑΝ ΑΙΓΑΙΟΥ
10. ΚΑΡΑΜΙΝΤΖΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΠΑΤΡΑ ΠΑΝ.ΠΑΤΡΩΝ
11. ΜΠΑΤΣΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑ ΕΚΠΑ

Συγχαρητήρια και Καλή Πρόοδο σε όλους τους επιτυχόντες!

Δεκαπενταύγουστο Στο Μαρτίνο

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος πλήθος εκδηλώσεων πραγματοποιήθηκαν στο Μαρτίνο πριν και κατά την διάρκεια του πανηγυριού.

Η αρχή έγινε από τον ιδιωτικό τομέα όπως παλαιά με την Φιλιώ Πυργάκη, Γωγώ Τσαμπά, Λάμπρο Σκάρλα και στο κλαρίνο ο Γιάννης Γκορίτσας, μεγάλη επιτυχία.

Ακολούθησε το πολιτιστικό επτάήμερο της Δημοτικής Κοινότητας Μαρτίνου με Αγώνες ποδοσφαίρου 5Χ5, ποδηλατοδρομίες, κουκλοθέατρο, Δημοτικό γλέντι με τον Σάκη Τζίμα και Παναγιώτη Μαρκοστάμο, ρεμπέτικη βραδιά με την ορχήστρα του Γιάννη Λεμπέση και αγώνες VOLLEY, BASKET στο κλειστό Γυμναστήριο Μαρτίνου.

Εγώ τώρα επικεντρώνομαι γράφοντας δυο λόγια σε αυτά που μου έκαναν εντύπωση. Πάρα πολλοί πιστοί έδωσαν το “παρών” στην Παναγία στο Μαρτίνο για να παρακο-

λουθήσουν τη Θεία Λειτουργία. Στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία παραβρέθηκε ο συντοπίτης μας ιερέας Μιχαήλ Γκιώνης. Καλλιφωνότατος και ο λόγος του για την Παναγία πανέμορφος, μας χάρισε γαλήνη στην ψυχή μας, άξιος κληρικός μας εντυπώσισε όλους.

Με παιδικές φωνές και γέλια γέμισε το κλειστό Γυμναστήριο Μαρτίνου. Τα κορίτσια του VOLLEY έδειξαν σε όλους αυτά που μυήθηκαν το χειμώνα και κέρδισαν το ζεστό χειροκρότημα, Μπράβο στα κορίτσια του VOLLEY για το ωραίο θέαμα που παρουσίασαν.

ΚΑΛΟ ΧΕΙΜΩΝΑ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΚΟΥΡΟΣ

5ο Φεστιβάλ Νεολαίας στο Μαρτίνο

Φωτό: Το συγκρότημα "Stone of Hope"

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε το 5ο Φεστιβάλ Νεολαίας στο Μαρτίνο, στις 17 Αυγούστου 2013!

Την έναρξη του φεστιβάλ έκανε το 3-μελές ροκ συγκρότημα από την Αταλάντη "Nox Die" στις 22:30. Στη συνέχεια ανέβηκαν στην σκηνή για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά οι "Starfire" από τον Αλιάρτο

(με ροκ ελληνικό & ξένο στίχο). Ακολούθησαν οι "Μουσικές Στιχογραφίες" (ελληνικό έντεχνο από Αρκίτσα - Αταλάντη). Στο τέλος ανέβηκαν οι "Stone Of Hope" από το Μαρτίνο (ξένο ροκ). Ακολούθησε party μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες με τον Dj Cousin.

Και του χρόνου με υγεία!

Θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε για το νέο ιατρείο του κ. Γεωργίου Πέπερα, Καρδιολόγου, φίλου του συλλόγου μας, στη Αταλάντη. Ξεκίνησε να λειτουργεί από το Σεπτέμβριο και του ευχόμαστε καλή αρχή!

Γεώργιος Κ. Πέπερας MD, MSc
Ειδικός Καρδιολόγος
Ενηλίκων & Παιδών

ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 MASTER ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Μετεκπαιδευθείς
 στον Υπέρηχο Ενηλίκων & στην Παιδοκαρδιολογία
 στο Γεν. Νοσοκ. Πειραιά "Τζάνειο"

Κιν.: 698 57 17 987 | Ιατρείο: Σεραφείμ Κοκόλη 17 & Οδυσσέα
 Τηλ.: 22330 22005 | Ανδρούτσου, Αταλάντη

ΑΡΧΕΓΟΝΕΣ ΡΙΖΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΒΟΥΜΕΛΙΤΑΙΑ ΣΤΟ ΜΑΡΤΙΝΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

ΛΟΚΡΟΙ ΚΑΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ
πόστ-αναίοι και Λίμ – θιαίοι
πόστ= κάτω και Λίμ= Αλώνια
κάτω χωριό και Άνω χωριό

Αρχίζουμε από την αρχαία Βουμελιταία που ήταν εγκατεστημένη στο παλιοχώρι με ακρόπολη επάνω στο λόφο και με επίκεντρο τον Ναό του Αγ. Γεωργίου που έχει οικοδομηθεί με δομικά υλικά από αρχαίο Ναό πιθανόν του Διονύσου. Ενώ η πόλη εκτείνεται και κάτω από τον Λόφο μέχρι την Παναγία (πρώην Ναός την Θεάς Δήμητρας) και ανατολικά μέχρι το αρχαίο ποτάμι της καναπίτσας. Η Βουμελιταία δεν ήταν μια απλή αρχαία πόλη, αλλά μία πολιτεία όπως με διαβεβαίωσε μια αρχαιολόγος της ΙΔ' αρχ.

ΝΙΚΟΣ Α. ΜΠΑΤΣΟΣ
ιστορικός ερευνητής

Υπηρεσίας που επισκέφτηκε πρόσφατα το παλιοχώρι. Η καταγωγή της πόλης ήτανε από τους Λοκρούς αλλά όταν την ηγεμονία είχαν ο Ορχομενός και η Θήβα προσχωρούσαν ειρηνικά στους Βοιωτούς. Σήμερα δύο πανεπιστήμια τοποθετούν την αρχαία Βουμελιταία στο παλιοχώρι του Μαρτίνου, το πανεπιστήμιο Αθηνών και το πανεπιστήμιο Ιωαννίνων με τον καθηγητή αρχαιολογίας κ. Ανδρέα Γ. Βλαχόπουλο και την κ. Κυπαρίση Αικατερίνη προϊσταμένη της υπηρεσίας Αρχαιολογίας και Σπηλαιολογίας τοποθετούν στο αρχαιολογικό χώρο του βιβλίου τους την Βουμελιταία στο παλιοχώρι δίπλα στο σημερινό Μαρτίνο και την Σπηλιά του Πάνα πάνω από την Βουμελιταία στο Βουνό χερόμες στην Θέση Γκουμουράδες. Το Πανεπιστήμιο Αθηνών αναφέρει την Βουμελιταία ως την μακροβιότερη πόλη της Λοκρίδας.

Η ΙΔ' Αρχ. Υπηρεσία με έγγραφο προς τον Δήμο Οπουντίων Αρ. Πρωτ.8816 π.ε. Μας βεβαιώνει ότι συλλέχθηκαν νομίσματα χάλκινα από σωστική ανασκαφή σε αγρόκτημα στο «παλιοχώρι» με χρονολόγηση από 300 π.χ. Μέχρι 570μ.χ. Έτσι προκύπτουν και ανασκαφικά 870 χρόνια ζωής επάνω στο παλιοχώρι του Μαρτίνου και όχι μόνο.

Η κατοίκηση στην περιοχή μας αρχίζει από την 4η- 3η χιλιετία π.χ. Ίσως όμως και πιο παλιά. Η Βουμελιταία μακριά από τα παραλιακά κέντρα, κυκλωμένη με πυκνά, δάση και προστατευμένη μέσα στα πελώρια πολυγωνικά τείχη (Αγνώστου εποχής) πού κομμάτια τους σώζονται στο ανατολικό μέρος και κάπως απομονωμένη

από τους κεντρικούς οδικούς άξονες της αρχαιότητας πού ήταν: Θερμοπύλες- Οπούντας (Αταλάντη)- Αβαί καλαπόδι(ίχνη καταστροφής του ιερού των Αβών από Πέρσες το 480 π.χ.)- Ορχομενός- Θήβα- Αθήνα.

Έτσι ή Βουμελιταία έμεινε αλώβητη κανένας επιδρομέας δεν την κατέστρεψε ούτε οι Πέρσες, ούτε οι Ρωμαίοι του Σύλλα (πού κατέστρεψαν την Λάρυμνα και τις Αλές) ούτε οι Βισιγόθθοι του Αλάρικου ούτε οι Γαλάτες του Βρένου. Οι σεισμοί ήταν η αιτία της μετακόμισης της πόλεως από το παλιοχώρι στο διπλανό πιο υπερυψωμένο λόφο στο σημερινό Μαρτίνο, ενώ η γραμμή του ρήγματος της Αταλάντης διέρχεται από το κέντρο της αρχαίας πόλης.

Η Βουμελιταία έζησε επάνω στον λόφο στο παλιοχώρι από την αρχαιότητα, ενώ σε ακμή βρέθηκε τον 4ο με 3ο αι. π.χ. Συνέχισε στην ύστερη ρωμαϊκή εποχή (ρωμαϊκός τάφος Γέφυρα Αλαφρό) είχε επέλθει και ο χριστιανισμός, οι κάτοικοι είχαν εγκαταλείψει την παλαιά θρησκεία, καθώς το αρχαίο λυχνάρι του τάφου πού βρήκε η αρχαιολόγος της ΙΔ' είχε χαραγμένο στον πυθμένα τον σταυρό σύμβολο της νέας θρησκείας. Ερχόμαστε στην Βυζαντινή εποχή η Βουμελιταία συνεχίζει την πορεία της, ο Συνεκδήμος του Ιεροκλέους επίσημο κείμενο που αναφέρει λεπτομερώς την διοικητική οργάνωση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας του 6ου αι. μ.χ. Αριθμεί 92 σημαντικές πόλεις της Ν. Ελλάδος, για την Λοκρίδα αναφέρονται οι πόλεις: Σκάρφεια, Τιθωρέα, Οπούς, Βουμελιταία, Ύηττος.

Μετά την κατάκτηση της Κωνσταντινούπολης από τους σταυροφόρους της 4ης Σταυροφορίας το 1204 μΧ. η Βουμελιταία έπαυσε να ακούγεται με το όνομά της. Δεν γνωρίζουμε τον ακριβή χρόνο που μετακόμισε η πόλη στον απέναντι λόφο, γνωρίζουμε όμως ότι το 1311 όταν στο γειτονικό Ακράϊφνιο Αφέντης ήταν ο Φράγκος Αντώνιο Λα Φλάμα τα ονόματα των αρχαίων πόλεων άλλαξαν και όχι μόνο στην περιοχή μας από τους Φράγκους και τους Καταλανούς.

Το Ακράϊφνιο ονομάσθηκε Καρδίτσα, η Λάρυμνα που ήταν ακατοίκητη από την καταστροφή του Σύλλα το 86π.χ. τώρα ονομάζεται Καστρί από το έρημο κάστρο της αρχαίας Ακρόπολης, η αρχαία πόλη κώπαι ονομάσθηκε Τοπόλια , η αρχαία Βουμελιταία ονομάσθηκε Μαρτίνο , η αρχαία Ασπληδόνα ονομάσθηκε Πύργος , ο Πειραιάς Πόρτο Λεόνε από τα δύο μαρμάρινα λιοντάρια που είχε στην είσοδο του Λιμανιού και που τα έκλεψαν οι Βενετοί και τα τοποθέτησαν στην Βενετία.

Επίσης, την νήσον Θήρα την ονόμασαν Σαντορίνη Σάντα= Αγία+ Ειρήνη κ.λ.π.

Η μεταφορά της Βουμελιταίας έγινε λόγω επαναληπτικών σεισμών πού δεν άφηναν τους κατοίκους να κοιμηθούν στα σπίτια τους και κοιμόντουσαν στην ύπαιθρο. Έτσι λοιπόν, μέχρι το 1300 μΧ. η Βουμελιταία έχει μεταφερθεί στον απέναντι λόφο στο σημερινό Μαρτίνο γκρεμίζοντας μάλιστα οι ίδιοι τα σπίτια τους και μετέφεραν τις πελεκημένες πέτρες και τα αγκωνάρια με ημίονους και κάρρα για να κτίσουν την καινούργια πόλη το Μαρτίνο. Για το όνομα του χωριού υπάρχουν πολλοί μύθοι , πολλοί λένε όπως αναφέρει και ο Γιώργος Μίχας στο βιβλίο του ότι οι Μαρτιναίοι είχαν κλέψει τον γιό της

Σουλτάνας, αλλά αυτό έγινε επί τουρκοκρατίας ενώ το όνομα Μαρτίνο εμφανίστηκε πιο μπροστά με τους Φράγκους.

Το ίδιο το όνομα μας παραπέμπει στον Δυτικό κόσμο, Σαν Μαρτίνος, Μαρτίνος Λούθηρος και χωριά της Ιταλίας και της Ισπανίας. Η πιο προσιτή περίπτωση είναι αυτή που λένουν οι γέροντες Μαρτιναίοι, ότι πήρε το όνομα από έναν ισπανό ο οποίος έκτισε την πρώτη εκκλησία των ταξιάρχων και διάφορα δημόσια κτήρια, η πόλη αναπτύχθηκε γύρω από την Εκκλησία. Μέχρι τότε οι Μαρτιναίοι, δεν είχαν αναμιχτεί με κανένα άλλο φύλλο μόνο με την Λάρυμνα είχαν δεσμούς συγγενικούς και φιλικούς όπως σήμερα. Με την Λάρυμνα δεν έχει αναφερθεί καμία έριδα στην μακραίωνη ιστορία των δύο πόλεων , ενώ αντίθετα με τις Αλές (Θεολόγος) είχαμε έριδες για τα σύνορα στην πευκιά (μια έριδα 2.500 χρόνων) υπ' όψιν ότι η Μαλεσίνα δεν υπήρχε τότε και Θηβαίοι Δικαστές αποφάνθηκαν «ΕΡΗ Αλέων τά δέ ευώνυμα των Βουμελιταίων».

Γύρω στο 1400 μ.χ. Στα σύνορα του Μαρτίνου παρουσιάσθηκε ένας απρόσμενος επισκέπτης ο Νικόλαος Μουζάκης ηπειρώτης από την Μουζακιά, ήταν χριστιανός μιλούσε τα ελληνικά αλλά και μια άλλη γλώσσα τα Αρβανίτικα μαζί του είχε γύρω στους 100 με 150 αρματωμένους άνδρες με άλογα και με τις οικογένειές τους καθώς και κοπάδι με γιδοπρόβατα. Ζήτησαν από τους Μαρτιναίους να τους δώσουν γη να εγκατασταθούν στην άκρη του χωριού και να υπερασπισθούν και να πολεμήσουν για το κοινό συμφέρον του τόπου. Δεν ξέρουμε αν οι Μαρτιναίοι τους δέχθηκαν ή τους το επέβαλαν οι Καταλανοί και οι Φράγκοι. Γιατί ένας άλλος Αρβανίτης που ήρθε να κατοικήσει στους πρόποδες του βουνού Χερόμες απέναντι από το παλιοχώρι στην Σπηλιά του Μάλεση (Σπέουα ή Μάλεσιτ) ήταν ο αρβανίτης Γεώργιος Μάλεσης και οι Μαρτιναίοι των έδιωξαν και αυτός πήγε και ίδρυσε την Μαλεσίνα που από αυτόν πήρε το όνομά της καθώς υπάρχουν και άλλες εκδοχές για το όνομα (Μάλε σ'ινα= Μαλεσίνα). Επίσης, γέροντες Μαλησιναίοι λένε ότι ήταν ρωμαλέος και είχε δυο γυναίκες (Γιώργη Μάλεση με ντι γκρά).

Πώς ήρθαν οι Αρβανίτες στα μέρη μας; Τον 14ον αι. μΧ. Ο Βασιλιάς της Αραγωνίας και Καταλωνίας Δόν Πέτρος Δ' έδωσε άδεια στον Ramon de Villanova να μεταφέρει ένα σημαντικό αριθμό Αρβανιτών μισθοφόρων από το Δουκάτο της Υπάτης(Νέας Πάτρας) στην Λοκρίδα και δίπλα στα χωριά: Λιβανάτες, Μαλεσίνα και Μαρτίνο για να φυλάνε τα περάσματα προς Θήβα και Αθήνα από ληστρικές επιδρομές. Όλοι οι συγγραφείς λένε ότι εγκαταστάθηκαν ειρηνικά σε όλη την Ελλάδα, έτσι και εδώ δεν έχουμε πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ Μαρτιναίων Λοκρών και Αρβανιτών γιατί και οι Λοκροί ήταν σκληροί όπως μας λέει και ο Θουκυδίδης.

Θουκυδίδης 1,5 : «Ετράποντο πρὸς ληστείαν και προσπίπτοντες πόλεσιν... ήρπαγον οὐκ έχοντος πῶ αischύνην τούτου τού έργου...» Μετάφραση: Ετρέποντο εις πειρατίαν και ληστείαν καί έπεφταν σε πόλεις χωρίς τείχη και έκαναν διαρπαγές εφόσον τούτο δεν το θεωρούσαν εντροπήν αλλά τιμήν.

Τα στέκια των πειρατών στην περιοχή μας ήταν από τα

Συνέχεια στη σελίδα 7

ΙΣΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ

Του Νικ. Ι. Γκούτζου

Το σύνολο ιδεών και σκέψεων μιας δημιουργικής κοινωνίας συμβάλλουν στον προβληματισμό της για την ανάπτυξη καινοτόμων ιδεών και στοχασμών στηριζόμενων συνολικά στο θεσμικό πλαίσιο του συντάγματος.

Η ενίσχυση των θεσμών που συμβάλλουν στην απελευθέρωση της ανθρωπίνης δημιουργικότητας θεωρείται απαραίτητη στη προσπάθεια λύσης κάθε ανθρωπίνου προβλήματος.

Συνείδηση στον Έλληνα πολίτη όμως

πρέπει να γίνει η αδέκαστη εφαρμογή λειτουργίας της Δημοκρατίας.Κατά τον Τίτο Λίβιο η Δημοκρατία εκτίθεται σε μεγάλους κινδύνους, όταν οι πολίτες ξεγελιούνται από τις απατηλές πλευρές του καλού και του κακού. Που σημαίνει ότι ο ίδιος επιθυμεί την εξαφάνισή του τη στιγμή που η πληροφόρησή του και η μάθησή του δεν προέρχεται από φορέα εμπιστοσύνης. Και η διαφάνεια σωστής λειτουργίας μιας Δημοκρατίας στα πλαίσια ανάπτυξης δημιουργικότητας στηρίζεται σε δύο βασικούς θεσμούς του συντάγματος, την ΙΣΟΝΟΜΙΑ και την ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ. Στερουμένων αυτών των δύο θεσμών η πελατειακή σχέση εισέβαλε δυνατά ανάμεσα στον πολίτη και το πολίτευμα με αποτέλεσμα την ανάπτυξη της αναξιοκρατίας και της φαυλοκρατίας. Τι μέλει γενέσθαι.

Δημόσια αγαθά-Κοινωνική πρόνοια, Παιδεία, Υγεία.

Προτεραιότητα των πολύτιμων αυτών

αγαθών που δικαιούται ο Έλληνας πολίτης απ' τις εθνικές παρακαταθήκες που κληρονόμησε. Με αξιολόγηση των Δημοσίων προσώπων και όχι κομματική επιλογή. Επιλογή Δημοσίου και όχι προσωπικού συμφέροντος.

Κατεύθυνση δημοκρατικού πολιτικού συμφέροντος με απαλλαγή κομματικών σκοπιμοτήτων.

Διαγραφή στο κομματικό κράτος απαλλαγμένο απ'τα κομματικά συμφέροντα και προσωπικές επιδιώξεις, με κολώνα στηρίξης την ισονομία και αξιοκρατία του πολίτη.

Στη συνέχεια, θα έλεγα δημιουργία συγκινητικού συναισθήματος του πολίτη από ειλικρινά και θετικά ερείσματα υψηλών κυβερνητικών προσώπων σαν αρχή.

Ας αποτελέσει το έναυσμα καλού παραδείγματος η στέρηση της βουλευτικής σύνταξης. Διαρθρωτικές αξιοκρατικές αλλαγές που παραδειγματικά εξυπηρετούν άμεσα τον πολίτη και όχι τους πολιτικούς.

Υπόδειγμα, παράδειγμα πρωθυπουργού μεγάλου ηγέτη (τύπου Μαντέλα) με σεβασμό στους θεσμούς που εξυπηρετούν και προσφέρουν στη βιωσιμότητα του πολίτη, την απασχόληση, και την αξιοπρεπή ύπαρξή του.

Απόμακροι από ιδεαλισμούς, δογματισμούς και γνωματισμούς, πιστοί στην ΙΣΟΝΟΜΙΑ και ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ μόνο έτσι φθάνουμε στην ΙΘΑΚΗ του ΟΔΥΣΣΕΑ.

Εντιμότητα στην υλοποίηση των νόμων και των θεσμών με πραγματική εφαρμογή τους. Αποφυγή φαυλότητας και ανικανότητας πολιτικών προσώπων δι' άλλων παραγωγικών που προσβλέπουν στην ενίσχυση του κρατικού μηχανισμού με στόχο την ανάπτυξη και το εθνικό συμφέρον. Καθήκον και υποχρέωση των Ελλήνων πολιτών, είναι η επιλογή εμπνευσμένων πολιτικών ηγετών με αξιοκρατικά κριτήρια που θα βιώνουν την αγωνία και θα συμμετέχουν στα καθημερινά τους προβλήματα ΙΣΟΝΟΜΙΑ.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ ΤΙΜΑΛΦΗ ΚΑΙ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης

Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας-Ελατείας

Ο αδόκητος θάνατος, η δολοφονία* του Οδυσσέως Ανδρούτσου τη νύκτα της 5ης προς 6ης Ιουνίου 1825 από ομάδα συμπατριωτών και συναγωνιστών του, που υπέκυψαν στα δολώματα της αδίστακτης ομάδας πολιτικών, κοτζαμπάσηδων και άλλων¹ συνετάραξε την μικρή πόλη των Αθηνών, που τον είχε τιμήσει ως Διοικητή αλλά και ως δίκαιο και προοδευτικό φρούραρχο, που έφερε στην πολύπαθη πόλη, ασφάλεια, δύο σχολεία, τυπογραφείο, Μουσείο Αρχαιοτήτων² κ.α. Αλλά ο Οδυσσέας, ο υιός του Ανδρέα Βερούση, εγγονός του Θανάση Βερούση, από τις Λιβανάτες, που τον είπαν Ανδρούτσο (Ανδρειωμένο) ο Φιλικός που μιλούσε ελληνικά, ιταλικά και αρβανίτικα, ο ηγέτης** και προστάτης των φτωχών, που σε μια στιγμή μοναδική ευτύχισε, να οδηγηθεί από το μυστηριώδες ρευστό που μεταφέρει τις αξίες χιλιετιών στο ελληνικό αίμα, να γίνει ο ιστορικός χορευτής του θανάτου, στο Χάνι της Γραβιάς, δίνοντας σκληρή απάντηση στους τούρκους για την τύχη που επεφύλαξαν στον υπαρχηγό του Αθανάση Διάκο στο Ζητούνι. Ο ίδιος ο Διάκος είχε ζητήσει χάρη από τους τούρκους, επτά ημερών ζωής «όσο να φτάσει ο Οδυσσεύς και ο Θανάσης Βάγιας» αλλά οι θηριώδεις τούρκοι του Ζητούνιου απέρριψαν το αίτημά του. Ο Διάκος τους απάντησε «Σκυλιά κι αν με σουβλίσετε ένας Γραικός echάθη. Ας είναι καλά ο Οδυσσεύς και ο καπετάν Νικήτας». Το αλάθητο έμφυτο επιλεκτικό, κριτήριο των Ελλήνων, ουδέποτε καθήρεσε τον Οδυσσέα, με το ομηρικό όνομα, που σημάδεψε την διαδρομή του, από την θέση του φυσικού ηγέτη, του αρχηγέτη, παρά τις λυσσώδεις προσπάθειες και τον τυχοδιωκτισμό των αντιπάλων του, που έβλεπαν πίσω του να συντάσσονται, οι κολληγοί, οι παρακεντές και το πλήθος των αναξιοπαθούντων ελλήνων που περίμεναν καλύτερες μέρες.

Όμως ο θάνατος του Αρχηγού, κινητοποίησεν ένα πλήθος από θησαυροθήρες, από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα περί αμυθητών θησαυρών, που ήσαν θαμμένοι, σε πιθανά και απίθανα σημεία όπως αρέσκονται μυθολογούντες οι Έλληνες, να υποθέτουν, να υποδεικνύουν και να αναζητούν. Τα σπέρματα των φημολογιών δεν ήσαν αβάσιμα εντελώς ευρίσκονται δε στην περίφημη οδηγία του Αλή-Πασά προς τους προκρίτους (Κονσό-

λους) Λεβαδείας, όπου τους καλεί να προικοδοτήσουν τον γάμο του Οδυσσέως, με την κόρη του εκ Καλαρρύτων, Χ. Καρέλη, Ελένης, γράφοντας «Νυμφεύω τον Οδυσσέα μου και παραγγέλλω τους πάντες να βοηθήσουν αυτόν χρηματικώς...».

Το τι ακριβώς, απέφερε η οδηγία αυτή είναι άγνωστον, η επανάληψη όμως από τον γαμπρό του Οδυσσέα Τρελλώνη, συζύγου της αδελφής του Ταρσίτζας, περί θαμμένου θησαυρού³ συντηρούσε το θέμα, για το οποίοον επίσης και ο Μακρυγιάννης γράφει «...στο δρόμο πήρε ο Δυσσέας εμένα και τον Τρακοκομνά και πήγαμε νύχτα κι έβγαλε ένα τενεκέ γιομάτο φλουρί, διακόσιες τριάντα πέντε χιλιάδες γρόσια, και πλέρωσε τους ανθρώπους κι όσα έμειναν ταχωσε πίσου...» Μακρυγιάννης Β76. Όμως αξιοσημείωτον είναι ότι το έτος 1829 η Ελένη Ανδρούτσου, διαμένουσα στην Κούλουρη υπό αθλίας συνθήκας ασκεί ένδικα μέσα κατά του Γιώργη Λιβαναταίου για μεταξύ των «χρηματικής» διαφοράς και δια μόνου του «ψιλού της λόγου» ο Λιβαναταίος φυλακίζεται επί 17 ημέρες. Κατά το βιβλίο πρακτικών της 8ης Μαρτίου 1829 του Ειρηνοδικείου Σαλαμίνας «Ο Λιβαναταίος εύρε κεχωσμένα εις την γην χρήματα» (Π. Φουρίκης Ανδρούτσεινα σελ 474). Σαφέστερη η αναφορά του Τ. Λάππα (Ο Ανδρούτσος) στην υπόθεση αυτή «...Ο Γιωργάκης Κακλαμάνος από τις Λιβανάτες, βρήκε σκάβοντας σε κάποια μεριά της Μπουντουνίστας ένα αγγείο με 30.000 γρόσια...». Πολλοί πίστεψαν ότι ήταν μέρος των κρυμμένων θησαυρών του Οδυσσέα. Ο Κακλαμάνος για να αποφύγει τις δικαστικές περιπέτειες και για να μην προβάλλει η χήρα αξιώσει για όλο το εύρημα, της έστειλε 12.500 γρόσια.

Εκείνη δεν τα απεδέχθη και τον ενήγαγε στο Ειρηνοδικείο Σαλαμίνας (Π. Φουρίκης Ανδρούτσεινα) η συνέχεια δεν είναι γνωστή. Οι θησαυροί δεν ευρέθησαν και δεν απεδείχθησαν, η δε χήρα του Ελένη, παρέμεινε παραγκωνισμένη και λοιμώππουσα, επί πολλά χρόνια. Τον μονάκριβο υιό της, Λεωνίδα, γεννηθέντα στο Εν Βελίτση σπήλαιον, και βαπτισθέντα εκεί από τον γηραιό πολέμαρχο Πανουργιά, ανέλαβεν ο φιλέλληνας Βασιλείς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, στο Μόναχο, όπου απέθανε μετά διετίαν από λοιμώδεις νόσημα και ετάφη στο εκεί κοιμητήριο.

Ο Οδυσσεύς εγκατέλειπε τρία κειμήλια, το τιμημένο όνομά του, το μονάκριβο παιδί του και την σύζυγό του. Πλέον τούτων και το όραμά του που δεν υλοποιήθηκε. Όταν το 1824 κυκλοφορεί η είδησις ότι επέμπετο το πολυπόθητον Δάνειον, εκ Λονδίνου, οι δε διαχειρισταί να είναι ο Βύρων, ο Στάνχωπ, ο Γκόρντον και η πρόταση να ενοποιηθεί η Διοίκηση Δυτικής και Ανατολικής Ελλάδος, που είχαν συζητήσει ο Οδυσσεύς με τον Τρελλώνη και τον Στάνχωπ, ένα συνέδριο συνελλήνων, όπου θα εξελέγετο και η νόμιμη αρχή με έδρα τα Σάλωνα, υπό την επίβλεψιν του Βύρωνος και των Οπλαρχηγών, δια τον καταλληλότερον τρόπον διεξαγωγής του αγώνος. Δυστυχώς ο επισυμβάς θάνατος του Βύρωνος, ανέστειλε και ματαίωσεν αυτήν την δυνατότητα. Πέραν τούτου ο ίδιος ο Οδυσσεύς καταγράφει την δεινή θέση, που είχε περιέλθει από την απηνή καταδίωξη, των αντιπάλων του πολιτικών και άλλων, στην επιστολή του από το στρατηγείο του τη Βελίτσα στον συν/ρχη L.STANHOPE (Ε. Τρελλώνη Αναμνήσεις).

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΘΝ. ΙΣΤ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ 4360=Γ13 (ΠΡΩΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ)
Σχόλιο-Μελέτη Π.Γ.Δημάκη

Το χρυσό δακτυλίδι του Οδυσσέα Ανδρούτσου είναι δώρον, της συζύγου του Ελένης, στον Κ. Ν. Παπαμιχαλό-πουλοΣΗΜ, συγγραφέα, για την πραγματεία του ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ, αναγνωσθείσα εις τον Φιλολογικόν Σύλλογον Παρνασσός την 25η Φεβρουαρίου 1873, που συ-νεκίνησε και εντυπωσίασε το ακροατήριο με τα στοιχεία, τον παλμό, την παράθεση προσθέτων τεκμηρίων. Δεν είναι γνωστό πως περιήλθε, στην οικογένεια Φίνου και τότε, πάντως είναι σημαντικό για την Βελίτσα ότι ο εκ της οικο-γενείας δικηγόρος Φιλ. Φίνος, γνωστός επιχειρηματίας και θεμελιωτής της κινηματογραφίας στην Ελλάδα, επρονόησε να το διαφυλάξη, παραδίδοντάς το στο Εθνικό Ιστ. Μουσείο. Πρόκειται για ένα σφραγιστικό χρυσό δακτυλίδι, πλασμένο με μαλακά περιγράμματα στην στεφάνη. Δεξιά και αριστερά στον κρίκο εμπίεστα επισημάτια. Έγκοιλο παραλληλόγραμμο στην σφενδόνη, όπου έχει ενσφηνωθεί επίπεδη πλάκα μαύρου σαρδόνυχα, που διαχωρίζεται οριζόντια με τρεις γραμμές. Φέρει άνω σταυρό με δύο εκατέρωθεν σήματα, στο δε κέντρο επιγραφή «Δυσές Ανδρούτσος*», στο κάτω μέρος χρονολόγησις 1811.

* Η ανάγνωση «Δυσές Ανδρούτσος» αναφέρεται στην ενημερωτική πινακίδα του Εθν.Ιστ. Μουσείου 4360=Γ13 και είναι αποδεκτή με επιφύλαξη. Λόγω της περιπεπλεγμένης και παρασημαντικής γραφής είναι δυνατόν να αναγνωσθεί και ως ΟΔ ΥΙΟΥ ΑΝΤΙΡΙΤΖ (ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΥΙΟΥ ΑΝΔΡΙΤΖΟΥ). Ίσως αυτό προσέθετε ασφάλεια όπως άρμοζε στους Φιλικούς. ΣΗΜ Κ. Ν. Παπαμιχαλό-πουλος “1852-1923” συγγραφέας, πολιτικός, υπουργός παιδείας το 1892, συμμετείχε ως εταίρος στην Ιστ. Εθν. Ετ. Ελλάδος (Βλ. και Σημ.2).

1. Εν ΒΟΛΙΤΣΗ (Βελίτση) τη 1 Σεπτεμβρίου 1824 Προς τον Συνταγματάρχη ΣΤΑΝΩΠ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ Κύριε! Αφ’ ότου εχωρίσθην εις την Αμφισσαν δεν ηξιώθην επιστολής σας, μολονότι συ-χνάκις σας ανέφερα να πυροπόνησά μου, και των άλλων καπετανέων, οι οποίοι δια παρο-μοίας αιτίας ευρίσκονται εδώ εις Βολίτσαν. Συνήλθομεν δια να εμπο-δίσωμεν την αρπαγήν των δικαιωμάτων του λαού. Οι κυβερνηταί μας αφού έγιναν κύριοι του δανείου, δεν συλ-λο-γίζονται άλλο παρά να δολοφονήσουν όλους εκείνους οι οποίοι ομιλούν δια τα δικαιώμα-τα του ταλαιπώρου λαού της Ελλά-δος, δια να απαλλαχθούν εις το εξής από όλους όσους φο-βούνται, ίνα τυραννώσιν έπειτα με πλήρη ελευθερίαν. Σας αναφέρω δε τούτο, διότι τρεις φορές με επυροβόλησαν, την πρώτη φοράν εις Ναύπλιον. Καθ’ όλας αυτάς τας πε-ριστάσεις συνέλαβον τους ενόχους και τους επαρουσίασα προσωπικώς εις την Κυβέρνησιν. Εις την πρώτην περίστασιν, είπεν, ότι θα δικάσθουν την ερχόμενην ημέραν, αλλά την νύκτα οι δολοφόνοι απελύθησαν. Το πρωί, ενώ εκαθήμην εις το πα-ράθυρόν μου και επερίμενα την δίκην εκ δευτέρου με επυρο-βόλησαν. Αμέσως έτρεξα και συνέλαβον τους κακούργους και τους επαρουσίασα πάλιν εις την Κυβέρνησιν. Με απεκρίθη-σαν δε, ότι την επιούσαν θέλουν δικάσθῃ. Επερίμενα, αλλά την επομένην είδον αιφνιδίως τους αυτούς να με πυροβολή-σωσι δια τρίτην φοράν. Πάλιν τους συνέλαβον και τους παρέ-δωκα εκ νέου εις χείρας της τότε ανεχώρησα δια τον στρατόν. Μόλις δε είχαν αναχωρήσει και εις τον δρόμον λαμβάνω γράμμα από τον Σκύτον λοχαγόν Φίνλαυν, ο οποίος με παρε-κάλει να ταχύνω προς αυτόν, επειδή η ζωή μου και η ιδική του ευρίσκοντο εις κίνδυνον αφού δε ανταμώθημεν επληροφορή-θην, ότι η Κυβέρνησις έστειλεν ένα άνθρωπον, ο οποίος του επρόσφερε δέκα χιλιάδας τάλληρα δια να παραδώσῃ την οι-κίαν μου εις αυτόν τον απε-σταλμένον. Ο λοχαγός Φίνλαυν όμως δεν συνήνεσε εις τοιαύτην αισχράν πράξιν και έδω-ξεν απ’ εμπρός του τον απεσταλμένον, φοβερίσας αυτόν, ότι, αν ετόλμα να είπη εκ δευ-τέρου τοιούτον λόγον, ήθελε τον κτυ-πήσει. Εν τούτοις ο ουτιδανός εκείνος δεν έχασε καιρόν, αλλ’ ετοποθέτησε δύο ανθρώπους εις τον δρόμον με οδηγίας να δολοφονήσουν τον λοχαγόν Φίνλαυν, άμα ήθελον τον ιδεί. Επυροβόλησαν και τον επηλ-γυσαν αλλά καθώς εί-δε το πι-στόλιον παρουσιαζόμενον, επιτηδείως το εκτύπησε με την χείρα και τοιουτοτρό-πως δεν επληγώθη βαρέως και έσωσε την ζωήν του. Δι εμέ δε είκοσιν ή τριάκοντα άν-θρωποι, πληρω-μένοι από τους αισχρούς κυ-βερνήτας μας παραφυλάττουσι να εύρουν ευ-καιρίαν να με δο-λοφονήσουν. Ο ταπεινότηας δούλος σας ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝ-ΔΡΟΥΤΣΟΣ (Α) Σημ. Στάνωπ. «...ίσως τινές ήθελον νομίσει, ότι θα ήτο συμφερότερον και εις τον Οδυσσέα και εις εμέ, η μάλλον φρονιμότερον, να παραλείψω μέρη τινά της επιστολής ταύτης την πανούργον αυτήν διαγωγήν καταφρονώ. Εάν τα εκθετόμενα πράγματα υπό του μεγάλου τούτου Καπετάνου είναι αληθινά, τα αισθήματά του είναι φυσικά και τοιαυτά όποια δύναται τις να προσ-δοκά παρ’ ανθρώπου έχοντος την ανατροφήν εκείνου. Το άμεσον σφάλμα πρέπει να αποδοθεί εις την Ελληνικήν Κυβέρνησιν αλλά οι αρχη-γοί είναι οι διαπραγματευθέντες το δάνειον, διότι δεν εξήτησαν να τεθώ-σιν όροι, των οποίων σκοπός έπρεπε να ήναι η διαλλαγή και η ανεξαρτη-σία. Άνευ ενώσεως, οι μέτοχοι του δανείου πρέπει να ήναι βέβαιοι, ότι ουδέποτε θέλουσι λάβει λεπτόν. Το ψεύδος και η πανουργία έχουσιν ολεθρίους συνεπειάς, η από-κρυψις της αλήθειας είναι επιβλαβής και εις τους με-τόχους και εις τους Έλληνας...». Η σημείωσις αυτή του Στάνχωπ, είναι επίκαιρος και στην σημερινή ελληνική πραγματικότητα των Δα-νείων και των Μνημονίων.

2. Ο Βρεττανός φιλέλληνας Στάνχωπ (1794-1862) ήρθε στην Ελλάδα ως εκπρόσωπος του Φιλελληνικού Κομιτάτου. Γνώρισε τον Οδυσσέα, στην Αθήνα τον Φεβρουάριο 1824 και γοητευ-μένος από την προσωπικότητα του γράφει στον Βύρωνα την 6η Μαρτίου 1824. «... έχει δυνατό μυαλό, καλή καρδιά και είναι γενναίος, υποστηρίζει σχηματισμό ισχυρής κυ-βερνήσεως όπως και τα συνταγματικά δικαιώματα... επιδιώκει να προ-ωθήσει την εκπαίδευση και έχει ήδη ιδρύσει δύο σχολεία και μου επέτρεψε να εγκαταστήσω το τυπογραφείο μου...». L. Stanhope Greece in 1824 London 1825. Ο Οδυσσεύς ύστερα από υπόδειξη του συντ/χη Stanhop πρόσταξε να μεταβληθεί σε Μουσείο ένας αρχαίος ναός στην Αθήνα άγνωστον ποιος, με διευθυντή τον Ψύλλα και οι τούρκοι αιχμάλωτοι χρησιμο-ποιήθηκαν για να μαζέψουν τις σκόρπιες αρχαιότητες...» Πρωΐα 14/2/1932 Dejean (Βλαχογιάννης).

3. Εδ. Τρελλώνη Αναμνήσεις Βιβλ. Ιστ. Μελετών 112 «...Ο Οδυσσεύς είχε περίπου δέκα πέντε χιλιάδες λίρας εις διπλά της Αούστριας φλωρία... απήλθαμεν εις Θήβας και εκεί τα θάψαμε ομού. Εσκάψαμε το έδαφος, δηλαδή εκάμαμε μίαν

Συνέχεια στη σελίδα 6

Συντ/ρχης L. Stanhope 1794-1882 εκ-πρόσωπος Φιλελ. Κομι-τάτου – Φιλελευθέρων α-πόψεων

E. TRELAWNY σχ. J. Severn

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ ΤΙΜΑΛΦΗ ΚΑΙ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 5

οπὴν εως τρεῖς πόδας βάθος και τα εν-
ταφιάσαμεν εις τενεκέδες εξ εκείνων
που μας έφερον εξ Ευρώπης την πυ-
ρίπδα...». «... Εαν πάγω εις Θήβας
δύναμαι να εύρω παρά τίνι τόπων ακα-
θάρτου και χρησιμεύοντος ως ανα-
γκαίον τότε εν άλλο υπόγειον ή μάλλον
τεχνητόν σπήλαιον γέμον αγαλμάτων
και πολλών έργων καλλιτεχνίας, τα
οποία μετά του Οδυσσέως συνηθροί-
σαμεν από πολλά της Βοιωτίας και του
Παρνασσού μέρη και εκρύψαμεν εκεί
ίνα αποφύγουν την γενικήν καταστρο-
φήν. Δεν νομίζω ότι ανεκαλύφθησαν
εισετι...».

Σημ. Ο ΤΡΕΛΛΩΝΗΣ. Πολλές φορές η
παράθεση ενός ευθύμου σχολίου σε
κείμενα ι-στορικής ερεύνης, τα φαιδρύ-
νουν, απαλύνουν, την αφόρητη αί-
σθηση μιας ιστορικής αφη-γήσεως,
γεμάτης από κάθε είδος κακές πρά-
ξεις, που βέβαια συμπληρώνονται
κατά δια-στήματα, από έξοχα παρα-
δείγματα μεγαλείου ψυχής και προ-
σφοράς. Οι Βελιτσιώτες δεν
ελησμόνησαν, τον Ε. Τρελλώνη, γαμ-
πρό του Οδυσσέως Ανδρούτσου και
φύλακα του Σπη-λαίου της Μαύρης
Τρούπας. Απένειμαν κατά το σκωπτι-
κόν τους έθος, το όνομα του Τρελ-
λώνη, άγνωστον γιατί, σε έναν
Βελιτσιώτη βοσκό, που περισσότερο
έμοιαζε με τα μυθικά πλάσματα των
δασών του Παρνασσού, όπου η λίμ-
πινο εύρισκε διέξοδο στην ένω-ση
τους στα βαθεία σπήλαια, με τις νύμ-
φες, τις αύρες και τις θειάδες. Ο Τρελ-
λώνης, ήταν γιδοβοσκός στις
Αγκούτσες, στο φρύδι, ενός φοβερού
γκρεμού του Παρνασσού. Εκεί κατα-
γράφεται ένα ποιμενικό επεισόδιο αν-
τάξιο των Θεοκρίτειων ειδυλλίων που
διέσσωσε ο ακάματος ερευνητής και
συγγραφέας από την Βελίτσα ο Αγγ.
Παπαδημητρίου στο ενδια-φέρον τομί-
διο «Θρασύβουλε τ' αλλάξαμε» όπου
η άρτια δομημένη γραφή δέχεται μία
αύρα Ροϊδείου ύφους.

* Σχετικά είναι τα γραφόμενα που χα-
ρακτηρίζουν την δολοφονία από τον
συνεργάτη του Βύρωνα, Ε. Trelawny
Αναμνήσεις «...Είναι νυν καιρός να εκ-
θέσει τις εν πάση αληθεία τον σατανι-
κόν τρόπον καθ' ου βασανισθείς
πέθανε. Πέραν των ουτιδανών πρά-
ξεων αυτή είναι η αισχίστη...». Ο
Οδυσσεύς Ανδρούτσος εστραγγαλί-
σθη, από συμπολεμιστές και συ-μπα-

τριώτες του, λαβών θάνατον ανάλογον
του πατρός του, Ανδρέα Βερούση, ο
οποίος παραδοθείς από τους Βενε-
τούς στον Σουλτάνο, αφού εβασανί-
σθη οικτρά, εστραγγαλίσθη και
ερρίφθη εις τον Βόσπορον.

** Φιλέλληνες περιηγητές, όπως ο
Βρεττανός κληρικός George Wadding-
ton (1793-1869) που διέτρεξε την επα-
ναστατημένη χώρα το 1823, 1824. Τον
Οδυσσέα γνώρισε τον Φε-βρουάριον
του 1884 και τον περιγράφει «...δια τον
σημερινό Διοικητή των Αθηνών θα πω
μόνον πως αν και ουσιαστικά κατέχει
όλη την εξουσία στρατιωτική, πολιτική,
νομοθετική και εκτελεστική δε φαίνεται
να κάνει κατάχρηση της ... ενώ υπάρ-
χει εξαίρετη αστυνομία για την ασφά-
λεια των κατοίκων (G. Waddington A
visit to Greece in 1823-1824 London
1825 σελ. 77. Επίσης έχουν καταγρα-
φεί κρίσεις εγκλημαστικές για τον
Οδυσσέα από τον H. W. Humphreys
A. picture of Greece. London 1825.
Και ο Γάλλος M. Raybaux “Memoires
sir la Greece. Paris 1825. Αναφέρεται
με θετικά και αρνητικά σχόλια, στον
Αρχιστράτηγο. Ο G. Emerson, αντα-
ποκριτής των Times στο Λονδίνο γνό-
ρισε τον Οδυσσέα το 1823 και εξαίρει
την δημοτικότητά του ανάμεσα στους
στρατιωτικούς, αλλά, κατά την διαχρο-
νικά δίβουλη στάση, των Βρεττανών,
τον κατηγορεί για διαφαινόμενο ηγεμο-
νισμό. Επίσης ο David Crane, Lord
Byron's Jackal, the life of E.J.
Trelawny London 1998. Για τον Οδυσ-
σέα «...ήταν ένας άνδρας εξαιρετικός
ευγενικός στις κοινωνικές του σχέσεις
και την ιδιωτική του ζωή. Ήταν ενθου-
σιώδης αλλά και υπομονετικός, ριφο-
κινδύνευε επιχειρήσεις που φαίνονταν
αδύνατο να επιτύχουν (σημ. πχ. Χάνι
Γραβιάς) και τις ετελείωνε πριν κατα-
λαγιάσει ο θαυμασμός για την ανά-
ληψή των...».

ΣΗΜ. 2

Η δωρεά του δακτυλιδιού στο Ιστ. Εθν.
Μουσείον από τον Φιλ.Φινό, στο διά-
στημα 1945-1950 μας υποχρεώνει να
ιχνηλατήσουμε την γενεολογική σειρά
των δωρητών, που συ-μπλέκεται με
την επίσης ιστορική οικογένεια των
Σκλαβούνων. Άγνωστον παραμένει
παρά ταύτα πως το δακτυλίδι που χά-
ρισε η καπετάνισσα Ελένη Ανδρού-
τσου, στον Κ. Παπαμι-χαλόπουλο
έφτασε στην οικογένεια Φίνου.

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

**Γεώργιος
Α. Πούλιος**
Επίτιμος Δικηγόρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

Όπως έχω ξαναγράψει γεννήθηκα, στη Μάρπησσα
της Πάρου. Είναι πολύ ωραίο χωριό, παραδοσιακό
και έχει την ωραιότερη ρομαντική ιστορία. Έχω
γράψει γι' αυτήν. Ίσως την γράψω, μια και μου τη
ζητάνε.

Λίγο πιο πέρα από το Πατρικό μου σπίτι είναι η εκ-
κλησία τα Εισόδια της Θεοτόκου (της Μεσοσπορί-
τησας) και μπροστά στην εκκλησία είναι μια
«τεμπελοπεζούλα». Εκεί περνούσε τις ώρες του «ο
μπαρμπαγιάννης» με το παρωνύμιο (παρασού-
κλι) «τσάφας». Ήταν πια πάνω από 90 χρονών.
Είχα ακούσει ότι γεννήθηκε το 1870. Είχε λάβει
μέρος, στον άτυχο πόλεμο του 1897 και είχε κακές
αναμνήσεις. Έλεγε ακόμη. Ευτυχώς που ήλθε ο
Βενιζέλος και έκανε τους Βαλκανικούς πολέμους.
Και σ' αυτούς έλαβε μέρος και ήταν χαρούμενος.

Δεν σταμάταγε τις διηγήσεις του.

Ο Μπαρμπαγιάννης είχε μια συνήθεια. Καθόταν στο ήλιο. Είχε όμως και
μια επιθυμία. Ήθελε να φτερνίζεται. Για να το πετύχει αυτό, στη μύτη
του και στα δυο ρουθούνια του, έβαζε κομμένο καπνό, από τα δικά του
χωράφια. Καρτερικά περίμενε το φτέρνισμα, το οποίο πάντα ερχόταν.
Έλεγε, ότι αυτό το φτέρνισμα του καθάριζε «τα σωθικά».

Πριν το 1940 θυμάμαι όλοι οι άνδρες είχαν ένα σακούλι με κομμένο
καπνό. Άλλοι τον καπνό τον τυλίγανε σε ένα μεγάλο καπνόφυλλο και
άλλοι σε ειδικό χαρτί. Μερικοί ότ βρίσκανε. Το τσιγάρο τους το άναβαν
με το «Τσακουμάκι» (τσακαμακόπετρα και φιτίλι). Ο καπνός (το φυτό) και
το κάπνισμα έχουν και αυτά την ιστορία τους. Είναι και ήταν ένα καλό
έσοδο, για το Κράτος και με τις συνέπειες, στην υγεία μας. Όλα τα νέα

Συνέχεια στη σελίδα 8

ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΜΙΛΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ Η ΣΟΦΙΑ

Στη γλώσσα έχουμε το σημαίνον (την λέξη) και
το σημαινόμενο (την έννοια). Στην Ελληνική
γλώσσα αυτά τα δύο έχουν πρωτογενή σχέση,
καθώς αντίθετα με τις άλλες γλώσσες το σημαί-
νον δεν είναι μια τυχαία σειρά από γράμματα.
Σε μια συνηθισμένη γλώσσα όπως τα Αγγλικά
μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι να λέμε το
σύννεφο *car* και το αυτοκίνητο *cloud*, και από τη
στιγμή που το συμφωνήσουμε να ισχύει.

Στα Ελληνικά κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Γι' αυτό
το λόγο πολλοί διαχωρίζουν τα Ελληνικά σαν
«εννοιολογική» γλώσσα από τις υπόλοιπες «ση-
μειολογικές» γλώσσες. Μάλιστα ο μεγάλος φιλόσοφος και μαθηματικός
Βένερ Χάιζενμπεργκ είχε παρατηρήσει αυτή την
σημαντική ιδιότητα για την οποία είχε πει «Η θη-
τεία μου στην αρχαία Ελληνική γλώσσα υπήρξε
η σπουδαιότερη πνευματική μου άσκηση. Στην
γλώσσα αυτή υπάρχει η πληρέστερη αντιστοιχία
ανάμεσα στην λέξη και στο εννοιολογικό της πε-
ριεχόμενο»

Όπως μας έλεγε και ο Αντισθένης, «Αρχή σο-
φίας, η των ονομάτων επίσκεψις». Για παρά-
δειγμα ο «άρχων» είναι αυτός που έχει δική του
γη (άρ = γή + έχων). Και πραγματικά, ακόμα και
στις μέρες μας είναι πολύ σημαντικό να έχει κα-
νείς δική του γη / δικό του σπίτι. (Σημείωση ΒΜ
από το αρ προέρχονται και αρουραίος καθώς
άργυρος, άργιλος κτλ)

Ο «βοηθός» σημαίνει αυτός που στο κάλεσμα
τρέχει. Βοή = φωνή + θέω = τρέχω. Ο
Αστήρ είναι το αστέρι, αλλά η ίδια η λέξη μας λέει
ότι κινείται, δεν μένει ακίνητο στον ουρανό (α +
στήρ από το ίστημι που σημαίνει στέκομαι).
Αυτό που είναι πραγματικά ενδιαφέρον, είναι ότι
πολλές φορές η λέξη περιγράφει ιδιότητες της
έννοιας την οποίαν εκφράζει, αλλά με τέτοιο
τρόπο που εντυπωσιάζει και δίνει τροφή για τη
σκέψη.

Για παράδειγμα ο «φθόνος» ετυμολογείται από
το ρήμα «φθίνω» που σημαίνει μειώνομαι. Και
πραγματικά ο φθόνος σαν συναίσθημα, σιγά –
σιγά μας φθίνει και μας καταστρέφει. Μας «φθί-
νει» - ελαττώνει ως ανθρώπους – και μας φθίνει
μέχρι και την υγεία μας. Και, βέβαια, όταν ανα-
φερόμαστε σε κάτι που είναι τόσο πολύ ώστε να
μην τελειώνει, πως το λέμε; Μα, φυσικά,
«άφθονο»

Έχουμε τη λέξη «ωραίος» που προέρχεται από
την «ώρα». Διότι για να είναι κάτι ωραίο, πρέπει
να έλθει και στην ώρα του. Ωραίο δεν είναι το
φρούτο όταν είναι άγουρο ή σαπισμένο και
ωραία γυναίκα δεν είναι κάποια ούτε στα 70 της
αλλά ούτε φυσικά και στα 10 της. Ούτε το καλύ-
τερο φαγητό είναι ωραίο όταν είμαστε χορτάτοι,
επειδή, σε αυτή την περίπτωση, δεν μπορούμε
να το απολαύσουμε.

Ακόμα έχουμε τη λέξη «ελευθερία» για την οποία
το «Ετυμολογικόν Μέγα» διατείνεται «παρά το
ελεύθειν όπου ερά» = το να πηγαίνει κανείς
όπου αγαπά. Άρα βάσει της ίδιας της λέξης,
ελεύθερος είσαι όταν έχεις τη δυνατότητα να πάς
όπου αγαπάς. Πόσο ενδιαφέρουσα ερμηνεία!!!
Το άγαλμα ετυμολογείται από το αγάλλομαι (ευ-
χαριστιέμαι) επειδή όταν βλέπουμε (σε αρχική
φάση οι Θεοί) ένα όμορφο αρχαιοελληνικό
άγαλμα η ψυχή μας ευχαριστιέται, αγάλλεται.
Και από το θέαμα αυτό επέρχεται η αγαλλίαση.
Αν κάνουμε όμως την ανάλυση της λέξης αυτής
θα δούμε ότι είναι σύνθετη από αγάλλομαι +
ίαση (= γιατρεία). Άρα, για να συνοψίσουμε,
όταν βλέπουμε ένα όμορφο άγαλμα (ή οτιδήποτε
όμορφο), η ψυχή μας αγάλλεται και γιατρευόμα-
στε. Και πραγματικά, γνωρίζουμε όλοι ότι η ψυ-
χική μας κατάσταση συνδέεται άμεσα με τη
σωματική μας υγεία.

Παρένθεση: και μια και το έφερε η «κουβέντα»,
η Ελληνική γλώσσα μας λέει και τι είναι άσχημο.
Από το στερητικό «α» και την λέξη σχήμα μπο-
ρούμε εύκολα να καταλάβουμε τι. Για σκεφτείτε
το λίγο.

Σε αυτό το σημείο, δεν μπορούμε παρά να στα-
θούμε στην αντίστοιχη Λατινική λέξη για το
άγαλμα (που μόνο Λατινική δεν είναι). Οι Λατίνοι
ονόμασαν το άγαλμα, *statua* από το Ελληνικό
«ίστημι» που ήδη αναφέραμε, και το ονόμασαν

έτσι επειδή στέκει ακίνητο. Προσέξτε την τερά-
στια διαφορά σε φιλοσοφία μεταξύ των δυο
γλωσσών, αυτό που σημαίνει στα Ελληνικά κάτι
τόσο βαθύ εννοιολογικά, για τους Λατίνους είναι
απλά ένα ακίνητο πράγμα.

Είναι προφανής η σχέση που έχει η γλώσσα με
τη σκέψη του ανθρώπου. Όπως λέει και ο
George Orwell ένα αθάνατο έργο του «1984»,
απλή γλώσσα σημαίνει και απλή σκέψη. Εκεί το
καθεστώς προσπαθούσε να περιορίσει την
γλώσσα για να περιορίσει τη σκέψη των ανθρω-
πων, καταργώντας συνεχώς λέξεις.

«Η γλώσσα και οι κανόνες αυτής αναπτύσσουν
την κρίση» έγραφε ο Μιχάι Εμινέσκου, εθνικός
ποιητής των Ρουμάνων.

Μια πολύπλοκη γλώσσα αποτελεί μαρτυρία ενός
προηγμένου πνευματικά πολιτισμού. Το να
μπορείς να μιλάς σωστά σημαίνει ότι ήδη είσαι
σε θέση να σκέφτεσαι σωστά, να γεννάς διαρ-
κώς λόγο και όχι να παπαγαλίζεις λέξεις και φρά-
σεις.

Η ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ

Η Ελληνική φωνή κατά την αρχαιότητα ονομαζό-
ταν «αυδή». Η λέξη αυτή δεν είναι τυχαία αφού
προέρχεται από το ρήμα «άδω» που σημαίνει
τραγουδῶ. Όπως γράφει και ο μεγάλος ποι-
ητής και ακαδημαϊκός Νικηφόρος Βρεττάκος:«
Όταν κάποτε φεύγω από τούτο το φως θα
ελιθθῶ προς τα πάνω, όπως ένα ποταμάκι που
μουρμουρίζει. Κι αν τυχόν κάπου ανάμεσα
στους γαλάζιους διαδρόμους συναντηθῶ με αγ-
γέλους, θα τους μιλήσω Ελληνικά, επειδή δεν ξέ-
ρουνε γλώσσες.

Μιλάνε Μεταξύ τους με μουσική.

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας Ζακ Λακαρριέρ
επίσης μας περιγράφει την κάτωθι εμπειρία από
το ταξίδι του στην Ελλάδα: «Άκουγα αυτούς
τους ανθρώπους να συζητούν σε μια γλώσσα
που ήταν για μένα αρμονική αλλά και ακατάλλη-
πτα μουσική. Αυτό το ταξίδι προς την πατρίδα –
μητέρα των εννοιών μας – μου απεκάλυπτε
ένα άγνωστο πρόγονο, που μιλούσε μια
γλώσσα τόσο μακρινή στο παρελθόν, μα οικεία
και μόνο από τους ήχους της. Αισθάνθηκα να τα
έχω χαμένα, όπως αν μου είχαν πει ένα βράδυ
ότι ο αληθινός μου πατέρας ή η αληθινή μου
μάννα δεν ήσαν αυτοί που με είχαν αναστήσει»
Ο διάσημος Έλληνας και διεθνούς φήμης μου-
σικός Ιάνης Ξενάκης, είχε πολλές φορές τονίσει
ότι η μουσικότητα της Ελληνικής είναι εφάμιλλη
της συμπαντικής.

Αλλά και ο Γίββων μίλησε για μουσικότητα και
γονιμότητα γλώσσα, που δίνει κορμί στις φιλο-
σοφικές αφαιρέσεις και ψυχή στα αντικείμενα
των αισθήσεων. Ας μην ξεχνάμε ότι οι Αρχαίοι
Έλληνες δεν χρησιμοποιούσαν ξεχωριστά σύμ-
βολα για νότες, χρησιμοποιούσαν ξεχωριστά
σύμβολα για νότες, χρησιμοποιούσαν τα ίδια τα
γράμματα του αλφαβήτου. «Οι τόνοι της Ελληνι-
κής γλώσσας είναι μουσικά σημεία που μαζί με
τους κανόνες προφυλάττουν από την παραφω-
νία μια γλώσσα κατ'έξοχην μουσική, όπως κάνει
η αντίστιξη που διδάσκεται στα ωδεία, ή οι διέ-
σεις και υφέσεις που διορθώνουν τις κακότητες
συγχορδίες» όπως σημειώνει η φιλόλογος και
συγγραφέας Α. Τζιροπούλου – Ευσταθίου.
**Είναι γνωστό εξάλλου πως όταν οι Ρωμαίοι
πολίτες πρωτάκουσαν στην Ρώμη Έλληνες
ρήτορες, συνέρρεαν να θαυμάσουν, ακόμη
και όσοι δεν γνώριζαν ελληνικά, τους ανθρώ-
πους που «ελάλουν ως αηδόνες»**

Δυστυχώς κάπου στην πορεία της Ελληνικής
φυλής η μουσικότητα αυτή (την οποία οι Ιταλοί
κατάφεραν να κράτησαν) χάθηκε, προφανώς
στα μαύρα χρόνια της Οθωμανοκρατίας.

Να τονίσουμε εδώ ότι οι άνθρωποι της επαρ-
χίας, τους οποίους συχνά κοροϊδεύουμε για την
προφορά τους, είναι πιο κοντά στην Αρχαιοελ-
ληνική προφορά από ό,τι εμείς οι άνθρωποι της
πόλεως. Η Ελληνική γλώσσα επιβλήθηκε αβία-
στα (στους Λατίνους) και χάρη στην μουσικότητά
της. Όπως γράφει και ο Ρωμαίος Οράτιος «Η
Ελληνική φυλή γεννήθηκε ευνοημένη με μια
γλώσσα εύηχη, γεμάτη μουσικότητα»

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΘΕΜΑΤΑ»

ΤΕΥΧΟΣ 29 ΜΑΡΤΙΟΣ 2012- ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Κάθε φωτογραφία... χίλιες αναμνήσεις

Αγγελική Κερφύλια
“η μαμή του Μαρτίνου”
είχε ξεγεννήσει όλο το χωριό

1921 - Μικρά Ασία
Χρήστος Σίδηρη Μπώκος

Γεώργιος Κερφύλιας
και ο νεαρός αγνώστων στοιχείων

**Κωνσταντίνος Ζάχαρης και
Μαρία Κερφύλια - Ζάχαρη**

ΑΡΧΕΓΟΝΕΣ ΡΙΖΕΣ

Συνέχεια από τη σελ. 4

Σκορπονέρια το Σκηταριό και τα άγρια βουνά της Γκάτζιας, στο Σκηταριό υπήρχε χάλκινος κάβος με αλυσίδα μέχρι τις μέρες μας, αυτό ήταν στο Βόρειο τμήμα προς την Γκάτζια ενώ στην νότια πλευρά προς τα Σκορπονέρια στην πλαγιά υπάρχει μεγάλη Σπηλιά των πειρατών που αργότερα ονομάστηκε Βοϊδοσπηλιά γιατί στέγαζαν βόδια, στις πλευρές μέσα στην Σπηλιά υπάρχουν χάλκινοι, κρίκοι που κρεμούσαν τα πράγματά τους οι πειρατές. Επίσης προϊστορική σπηλιά που πολλοί λένε ότι κατοικούσαν πειρατές υπάρχει στα Άσπρα Γκρέμια που βρίσκονται στο ανατολικό μέρος της Χερσονήσου της Αετόλυμας ή Πευκιάς, εκεί και σε έναν απότομο υπερυψωμένο λόφο κοντά στην Θάλασσα, βρίσκεται η προϊστορική Σπηλιά με πόρτα και παράθυρο, με ξερολιθιά και μέ θέα στο στενό διάυλο προς την Θάλασσα. Εδώ στους εκκρεμούς «Άσπρα Γκρέμια» καταλαβαίνεις πως έχει αποκολληθεί η Εύβοια από την υπόλοιπη Στερεά κατά την τεταρτογενή περίοδο και είναι το πιο στενό κομμάτι μετά τον Εύριππο, εύκολο για εμπλοκή και ρεσάλτο των πειρατών.

Οι Μαρτιναίοι έδωσαν στους Αρβανίτες του Μουζάκι το Δυτικό μέρος του χωριού προς τα Αλώνια= Λίμ εξ ού Λιμθιαίοι. Τα αλώνια των σιτηρών γίνονταν στην σημερινή μεγάλη πλατεία Βάσου Μαυροβουνιώτη μπροστά από το Γυμνάσιο- Λύκειο Μαρτίνου, ενώ τους παλαιούς κατοίκους από την αρχαία Βουμελιταία, που κατοικούσαν τώρα γύρω από την εκκλησία των ταξιάρχων τους ονόμαζαν πόστ= κάτω δηλαδή κάτω χωριό ή πόστ αναίους. Πολλά χρόνια μετά ενώ είχαν συγχωνευτεί και δεν μπορούσες όπως και σήμερα να πεις ποιος ήταν Αρβανίτης και ποιος δεν ήταν και ενώ όλοι είχαν μάθει Αρβανίτικα από την εποχή της Τουρκοκρατίας. Και όμως και μετά τον πόλεμο του 1940 είχαμε διαχωρισμό μεταξύ Λίμθαιων και πόστ- αναίων και θα αναφερθώ σε μια σύγκρουση όπως μου την διηγήθηκαν: Ο Κωστάκης ο πολίτης ήταν σε ηλικία περίπου 18 ετών έφηβος από το κάτω χωριό πόστ- αναίος είχε 5 αδερφές που τον αγαπούσαν και τον πρόσεχαν πάντα καλοντυμένος παρόλη τη φτώχεια της εποχής, ήταν ρωμαλέος και δυνατός, είχε συγκροτήσει ομάδα από εφήβους πόστ-αναίους, αλλά κανένας δεν του έμοιαζε στην τόλμη και στην δύναμη και περίμεναν στην Βρύση του Σχολείου που ήταν κάτω από το Δημοτικό Σχολείο, (Μία από τις 4 βρύσες του χωριού από το αρχέγονο νερό του ΡΑΠΘ). Μόλις οι Λιμ-θιαίοι έμαθαν συγκέντρωση- συγκρότησαν και αυτοί ομάδα με αρχηγούς τους Ιωάννη και Αλέκο Μάστορα, αυτοί οι δύο δεν ήσαν πολύ δυνατοί αλλά οι άλλοι Λιμ θιαίοι ήσαν όλοι εύσωμοι. Οι δύο ομάδες συναντήθηκαν στην Βρύση του Σχολείου, κάπου εκεί ήταν και τα σύνορα Λίμθ και πόστ κάτω χωριό, ή σύγκρουση ήταν σκληρή και αδυσώπητη, ο Κωστάκης ο πολίτης μάχονταν σαν τον Αϊάντα τον Λοκρό είχε ξαπλώσει 5 με 6 Λιμθιαίους κάτω αλλά οι άλλοι δικοί του δεν ήσαν δυνατοί και πολλοί είχαν τραυματισθεί, γιατί οι Λιμθιαίοι ήσαν όλοι εύσωμοι. Επήλθε ηρεμία με την επέμβαση των μεγαλύτερων. Όλα αυτά στην 10ετία 1950-1960. Αλλά και αργότερα όταν πέζαμε ποδόσφαιρο στην Άρα Λέκζα, στην Τζούμα, στα αλώνια και σε ένα χωράφι κάτω από το χωριό δίπλα στο δρόμο προς Λάρυμνα πόστ-αναίοι- Λίμθιαίοι 3-1 όταν νικούσαμε εμείς από το κάτω χωριό οι Λιμ-θιαίοι δημιουργούσαν φασαρία και τσακωνόμασταν. Πώς μεταδόθηκε η γλώσσα η Αρβανίτικη σε όλο το χωριό;

Η μετάδοση της γλώσσας έγινε κατά τους χρόνους της τουρκοκρατίας που ήταν πιο εύκολο να μάθεις Αρβανίτικα παρά Ελληνικά, επίσης όταν μιλούσες Αρβανίτικα οι Τούρκοι ήσαν πιο επιεικείς, επείδη έμοιαζαν με τα Αλβανικά και οι Αλβανοί ήταν σύμμαχοι με τους Τούρκους. Σχεδόν όλοι οι οπλαρχηγοί της επανάστασης του 1821 μιλούσαν Αρβανίτικα, αυτό δεν σημαίνει ότι ήσαν όλοι Αρβανίτες όπως γράφει και ο Κ. Μπίρης (Αρβανίτες: Δωριείς του νεώτερου Ελληνισμού) επίσης αναφέρει ότι ο αριθμός των Αρβανιτών ήταν πολύ μικρότερος από τον υπόλοιπο πληθυσμό. Περισσότερα για τους Αρβανίτες μπορείτε να δείτε στο βιβλίο «ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΔΥΟ ΛΑΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ». Εκεί θα βρείτε και ολόκληρο τον πίνακα από τα οθωμανικά αρχεία της Κωνσταντινούπολης σε μια απογραφή οικονομική του 1540 μΧ. η οποία αναφέρει για το Μαρτίνο δύο οικισμούς, το Μαρτίνο Μουζάκι που είναι οι Αρβανίτες Λιμ θιαίοι και σκέτο Μαρτίνο που είναι το κάτω χωριό «πόστ» εξ ού και πόστ-αναίοι που είναι οι κάτοικοι από το παλιοχώρι ή Βουμελιταία. (τα Άσπρα του πίνακα είναι το νόμισμα των Οθωμανών ή Μπαχτσέδες)

Πληθυσμός και εισοδήματα οικισμών της Λοκρίδος το 1540 μ.χ.

Οικισμοί	Χριστιανοί Σπίτια	Χριστιανοί Άγαμοι	Χριστιανοί χήρες	Μουσουλμάνοι Σπίτια	Φόρος Άσπρα
Μαρτίνο	81	10	5	-	10000
Μαρτίνο-Μουζάκι	63	38	-	-	6516
Μαλεσίνα	32	-	-	-	-
Αταλάντη	459	118	47	50	34000

Από το Αρβανίτικο τμήμα του Μουζάκι οι Τούρκοι ονόμασαν για ένα διάστημα το Μαρτίνο Μουζάκ όπως γράφει και ο Γιώργος Μίχας στο Βιβλίο του.

Ο Αθανάσιος Νυδριώτης συγγραφέας και καθηγητής Πανεπιστημίου από το Μαρτίνο στο βιβλίο του “Απελευθέρωση” αναφέρει για τους Μαρτιναίους η αγαπημένη τους ασχολία ήταν ο πόλεμος που τον είχαν κληρονομήσει από τους Αρβανίτες που έφεραν οι Φράγκοι για να φυλάνε τα περάσματα της Λοκρίδας προς Θήβα και Αθήνα. Μαζί κυλάει στις φλέβες τους το απύ αίμα των Λοκρών του ανδρόκαρδου Αϊάντα ένα παράξενο κράμα δύο προγόνων είναι αυτοί οι άνθρωποι.

Σήμερα με τον πίνακα οικονομικής απογραφής των οθωμανικών αρχείων του 1540 μΧ. Επαληθεύεται η καταγωγή των δύο προγόνων των Μαρτιναίων.

Ο ξένος που θα ερχόταν παλιά στο Μαρτίνο, μπορούσε να περάσει από τον κεντρικό δρόμο, μία φορά, δεύτερη φορά την τρίτη έπρεπε να δώσει εξηγήσεις και αν ο σκοπός της επίσκεψης ήταν πονηρός, μπορεί να έτρωγε και ξύλο. Πολλοί όμως ξένοι που μπήκαν στην νοοτροπία των Μαρτιναίων και υπηρέτησαν ή έζησαν για ένα διάστημα στο Μαρτίνο δεν το ξεχνούν ποτέ το Μαρτίνο ακόμη και πριν έρθουν οι Αρβανίτες ήταν το κέντρο της περιοχής μετά την Αταλάντη και το μεγαλύτερο σε πληθυσμό από τα γειτονικά χωριά της Λοκρίδας και Βοιωτίας. Υπ’ όψιν η Λάρυμνα δεν αναφέρεται σε κανέναν πίνακα κατά την διάρκεια της τουρκοκρατίας, από την καταστροφή από τον ρωμαίο Σύλλα το 86 π.χ. Θα κατοικηθεί μετά την απελευθέρωση το 1861 με Βασιλικό διάταγμα Β.Δ.Φ.Ε.Κ.65/1861 από Μαρτιναίους που θα αναστήσουν το παλιό της όνομα από Καστρί σε Λάρυμνα και την πάλαι της δόξα.

Δόθηκε η ευκαιρία το Μαρτίνο σήμερα να είχε 7.000 κατοίκους, προτίμησαν να μείνουν οι ίδιοι και να μην αναμειχθούν με κανένα ξένο, γι’ αυτό είπα για τους Αρβανίτες, δεν ξέρω αν τους καλοδέχθηκαν οι Μαρτιναίοι ή τους το επέβαλαν οι Φράγκοι.

Στην τοποθεσία Αλογο πατησιά υπήρχε οικισμός από βλάχους που ζούσαν σε καλύβες ζήτησαν να τους δοθεί άδεια να κτίσουν σπίτια στο Μαρτίνο, όμως οι Μαρτιναίοι δεν τους δέχθηκαν και οι βλάχοι πήγαν στο Κάστρο (Τοπόλια).

Άλλη περίπτωση ήταν το μεγάλο εργοτάξιο της Δομικής για να παρέμεναν οι εργαζόμενοι σε οικισμό στο Μαρτίνο μέχρι να τελείωνε η Εθνική Οδός και αυτούς δεν τους δέχθηκαν.

Επίσης, όταν η ΛΑΡΚΟ μπήκε σε κανονική λειτουργία πρότειναν οι εργατικές πολυκατοικίες να γίνουν στο Μαρτίνο, οι Μαρτιναίοι δεν δέχθηκαν να αναμειχθούν και παρέμειναν μόνοι τους.

Οι Μαρτιναίοι διατηρούσαν την “Μπέσα” αν σου έδιναν τον λόγο τους, δεν κατέδιδαν στις αρχές αυτόν που φιλονοκούσαν αλλά έλυναν τις διαφορές μεταξύ τους, γι’ αυτό την δεκαετία του 1950 το Μαρτίνο είχε μεγάλη εγκληματικότητα. Πρόσφατα μέσα στο Μαρτίνο έκλεψαν 600 κιλά λάδι από μια χήρα γυναίκα που σε παλαιότερες εποχές θα ήταν κακούργημα αν σκεφτεί κανείς με πόσο κόπο βγαίνει το λάδι. Η αστυνομία συνέλαβε κάποιους αλβανούς και τους άφησε ελεύθερους λόγω έλλειψης στοιχείων όμως υπάρχει περίπτωση οι Μαρτιναίοι να ξέρουν τους κλέφτες αλλά κανένας δεν πάει να τους αναφέρει γιατί θεωρούν ότι μόνο τα αρμόδια όργανα του κράτους πρέπει να κάνουν αυτή τη δουλειά. Αν την κάνει κάποιος πολίτης και ειδικά αν ο κλέφτης είναι ντόπιος, τότε θεωρούν τον πολίτη καταδότη, προδότη, ρουφιάνο κ.λ.π., αυτή η νοοτροπία υπάρχει. Μόνο το αίμα ξεσηκώνει τους Μαρτιναίους μπροστά από μερικά χρόνια που είχαν έρθει οι αλλοδαποί στο Μαρτίνο, ένας Αλβανός κάρφωσε με μαχαίρι έναν έφηβο Μαρτιναίο στο πόδι, τότε έγινε η νύχτα του Αγ. Βαρθολομαίου, το πρωί της άλλης μέρας δεν υπήρχε αλβανός στο Μαρτίνο. Έκαναν πάρα πολλούς μήνες να έρθουν ξανά.

Οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν: «πάς μη Έλλην Βάρβαρος»
Οι Μαρτιναίοι έλεγαν: «πάς μη Μαρτιναίος Βάρβαρος»

Αλλά μερικές φορές ήσαν πιο Βάρβαροι και από τους Βάρβαρους, όπως λέει και ο Θουκυδίδης. Αυτοί είναι οι Μαρτιναίοι των δύο προγόνων από τους Λοκρούς και τους Αρβανίτες.

ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑΘΟ ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ο Πρόεδρος των συνταξιούχων Μαρτίνου Λεωνίδας Γ. Νυδριώτης και το Δ.Σ. του Συλλόγου στο πλαίσιο της αξιοποιήσεως του ελεύθερου χρόνου και των ενδιαφερόντων των συνταξιούχων αφού έκαναν άρση του καμποτάζ στα πλοία κρουαζιέρα, πραγματοποίησαν την Κυριακή 16 Ιουνίου 2013 μια όμορφη ημερήσια κρουαζιέρα στην Σκιάθο.

Εκεί το Μαρτίνο παρών με δυο νέα παιδιά του, τον Πάνο Ηλιόπουλο, γιο της Γεωργίας Ρούσση με το γραφείο "HELIOTROPIO TOURISM AND TRAVEL" και "AEGEAN CAR RENTAL" (ΤΗΛ 24270-22430-21736) και τον Ιωάννη Μάστορη, γιο της Φιλίτσας του Λέκκα ("En plo Restaurant" 24270-24433).

Αν πάτε στην Σκιάθο πάρτε τηλέφωνο τα παιδιά και πείτε την μαγική λέξη "Μαρτίνο", όλα τα προβλήματά σας θα λυθούν.

Επανερχομαι στην κρουαζιέρα.

Βρεθήκαμε στο Αχίλλειο γύρω στις εννέα το πρωί και αναχωρήσαμε για το νησί του Παπαδιαμάντη με τον καπετάνιο να μας ενημερώνει για το πρόγραμμα. Μετά από λίγη ώρα φτάσαμε στο Πευκί Ιστιαίας για παραλαβή και άλλων επιβατών και από εκεί στο Κατηγιώργη για μπάνιο και καφέ.

Ο Κατηγιώργης ήταν ένα μικρό παραθαλάσσιο χωριό του Πηλίου με ηρεμία και πεντακάθαρη θάλασσα. Γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι το караβάκι αναχώρησε για την Σκιάθο από την βόρεια πλευρά του νησιού με το τοπίο να σε συνεπαίρνει με την ομορφιά του.

Στις δύο ντάλα μεσημέρι στο λιμάνι της Σκιάθου και κατευθείαν για φαγητό στο Restaurant του συγχωριανού μας Ιωάννη Μάστορη.

Το μαγαζί πάνω στη θάλασσα, πολύ καλό φαγητό τύπου "gourmet" και απaráμιλλο σέρβις, με τιμή 10 ευρώ περίπου το άτομο, θυσία ο Γιάννης για το Μαρτίνο. Δεν καταλάβαμε πως πέρασαν 3 ώρες και στις πέντε το απόγευμα επιστροφή για το Αχίλλειο με στάση στο Πευκί για καφέ.

Η διασκέδαση εν πλω πολύ καλή, χορός και χαβαλές από τους υπευθύνους του караβιού, τον καπετάνιο και τους επιβάτες.

Οι συνταξιούχοι μας το χάρηκαν και διασκέδασαν, ενώ η συμπεριφορά τους ήταν άψογη. Πολλά συγχαρητήρια στο Δ.Σ. και ιδιαίτερα στο Πρόεδρο για την άρση του καμποτάζ και γιατί φρόντισε με μεγάλη αγάπη και προσοχή την ασφάλεια και ψυχαγωγία μας.

"Κρουαζιέρα θα σε πάω..."

Γιατί σε νοιάζομαι και σ'αγαπάω..."

Αριστείδης Κ.Κούρος

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΡΤΙΝΑΙΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΟΥΚΑ ΚΟΥΡΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΕΚΔΟΘΟΥΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Νικ. Λουκά Κούρος
(1917-2010)

- Κατά την τουρκοκρατία οι Μαρτιναίοι είχαν κάποια προνόμια από τους Τούρκους λόγω του ότι το Μαρτίνο ήταν ορεινό και δύσβατο και ήταν επικίνδυνη η πρόσβαση σε αυτό.

- Κάποιοι χωριανοί διηγούνται ότι Μαρτιναίοι είχαν σώσει το παιδί μιας Σουλτάνας και εκείνη τους έδωσε προνόμια.

- Το Μαρτίνο δεν υποτάχθηκε ποτέ στους Τούρκους ήτανε πάντα πολεμικό και για την φυσική τους κατάσταση οργάνωναν αγώνες, πετούσαν λιθάρι, πηδούσαν τέσσερα-πέντε μουλάρια στην σειρά, ήτανε τέτοιος λαός.

- Οι κάτοικοι ήταν ψηλόκορμοι, γεροφτιαγμένοι, λεβέντες αληθινοί, καμιά σύγκριση με τους πεδινούς της Αταλάντης, σ' αυτό έπαιξε βέβαια ρόλο η ενασχόλησή τους με την κτηνοτροφία στην οποία οφείλετο η επάρκεια της διατροφής τους σε πρωτεΐνη, αφού κατανάλωναν αρκετό κρέας.

- Δεν έπασχε ο κόσμος εκεί ούτε από φυματίωση, ούτε από ελονοσία, ασθένειες που ήταν διαδεδομένες σ' άλλες περιοχές της Ελλάδας, σε κάποιες δε επαρχίες θέριζαν κυριολεκτικά.

- Η αδελφή του πατέρα μου η Κατίνα ήταν ιδιότυπη περίπτωση, δεν παντρεύτηκε ποτέ, κυκλοφορούσε με ζώνη με φυσίγγια και με όπλο στο Μαρτίνο.

- Η περιοχή κατοικείται από Αρβανίτες οι οποίοι διέθεταν βαθιά ελληνική συνείδηση, μιλούσαν Αρβανίτικα και Ελληνικά, στο σχολείο φυσικά διδάσκοντο ελληνικά.

- Όταν έγινε το ρήγμα της Αταλάντης (1894) δόθηκε ευκαιρία, επειδή γκερεμίστηκε ολόκληρο το Μαρτίνο, να γίνει νέο σχέδιο πόλεως δεδομένου ότι υπήρχε άπλα μεγάλη στην γύρω περιοχή. Βλέπετε όμως ουδείς κάτοικος δέχτηκε να περάσουν δρόμοι από το δικό του κτήμα, αγύριστα καφάλια και ιδιοτελείς οι άνθρωποι, θέλουν να γίνονται πράγματα αλλά οι ίδιοι να μην συνεισφέρουν το παραμικρό και τώρα μήπως δεν είναι έτσι η κατάσταση. Την περίοδο των σεισμών χάθηκαν τα πολύτιμα αρχεία του Μαρτίνου.

- Η Λάρυμνα ήταν λιμάνι από την αρχαιότητα. Υπάρχουν υπολείμματα λιμενικών έργων (λιμενοβραχίονες, κυματοθραύστης κ.ά.). Βλέπετε στην αρχαιότητα το εμπόριο γινόταν με πλοία, δρόμοι δεν υπήρχαν. Ακόμη και τον περασμένο αιώνα δεν υπήρχαν δρόμοι. Ήταν ωραία η Λάρυμνα είχε πολλά νερά, νερόμυλους και πολύ πράσινο.

- Ο Δήμος Λαρύμνης, περιελάμβανε το Μαρτίνο (έδρα του Δήμου), Λάρυμνα, Λούτσι, Μάζι, Μαλεσίνα, Παύλο, Πύργος, Προσκυνάς, Τραγάνα, Τσούκα, Μονή Αγίου Γεωργίου Μαλεσίνας, Έρημα Καλύβια Αταλάντης, Ράδος και Άγιος Νικόλαος. Δηλαδή τότε υπήρχε αυτό που προσπαθεί να εφαρμόσει ο Αλέκος Παπαδόπουλος να ενωθούν τα μικρά χωριά, οι κοινότητες δηλαδή. Από την Επανάσταση του '21 και ύστερα αυτό είχε εφαρμοστεί.

- Ο πατέρας μου υπηρέτησε στο Αβέρωφ Διοικητής του ήταν ο Ναύαρχος Κουντουριώτης Υδραίος Αρβανίτης που είχε τον πατέρα μου εκ δεξιών που λένε τα ταίριαξαν πολύ καλά, μιλούσαν και Αρβανίτικα ανάμεσά τους.

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Συνέχεια από τη σελ. 6

παιδιά και ιδιαίτερα οι απελευθερωμένες κυρίες, τρία πράγματα δεν μπορούν να αποχωρισθούν. Το κινητό τους. Βλέπετε το καμάρι μας. Το βυζανιάρικο τη Χριστίνα από τα Σπάτα. Αυτό την πρόδωσε. Το φραπεδάκι τους. Το κρατούν σαν άλλοι χασοπότες. Και το τσιγαράκι τους. Οι οδηγοί καπνισταί αδύνατο να οδηγήσουν χωρίς τσιγάρο.

Η ωραία αυτή συνήθεια του τσιγάρου, ασφαλώς δεν είναι καινούρια. Αρρώστια μεγάλη. Αλκοολική αγιάτρευτο.

Όπως φαίνεται αυτή «η ωραία συνήθεια» θα βρισκόταν σε έξαρση, επί των ημερών του Βασιλέως Όθωνα και της Αμαλίας. Ποιός ξέρει τι «ντουμάνιασμα» γινόταν, που αναγκάστηκε ο Όθωνας να βγάλει το πιο κάτω ΔΙΑΤΑΓΜΑ, το οποίο ανταυτού το υπογράφει η Αμαλία.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ:

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί απαγορεύσεως του καπνίζεῖν ἐντὸς τῶν δημοσίων γραφείων
καὶ καταστημάτων

ΟΘΩΝ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Θέλοντες να προλάβωμεν ὅσον ἐνεστί τα ἐξ ἐνδεχομένων πυρκαϊῶν δυστυχήματα, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Υπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Α' Απαγορεύεται ἡ χρῆσις τοῦ καπνίζεῖν εἴτε δια καπνοσυρίγκων (τσιμπουκιῶν), εἴτε δια σιγάρων εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς υπαλλήλους καὶ υπηρέτας τοῦ Κράτους, ἐντὸς τῶν δημοσίων γραφείων καὶ καταστημάτων.

Β' Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἐπεκτείνεται καὶ εἰς πάντα ἄλλον προσερχόμενον εἰς τὰ εἰρημένα καταστήματα καὶ γραφεῖα χάριν υποθέσεως ἢ ἄλλης τίνος αἰτίας.

Γ' Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Υπουργός θέλει δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Αθήναις τὴν 31 Ἰουλίου 1856,

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ

Υ.Γ. Μωρέ στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα.

